

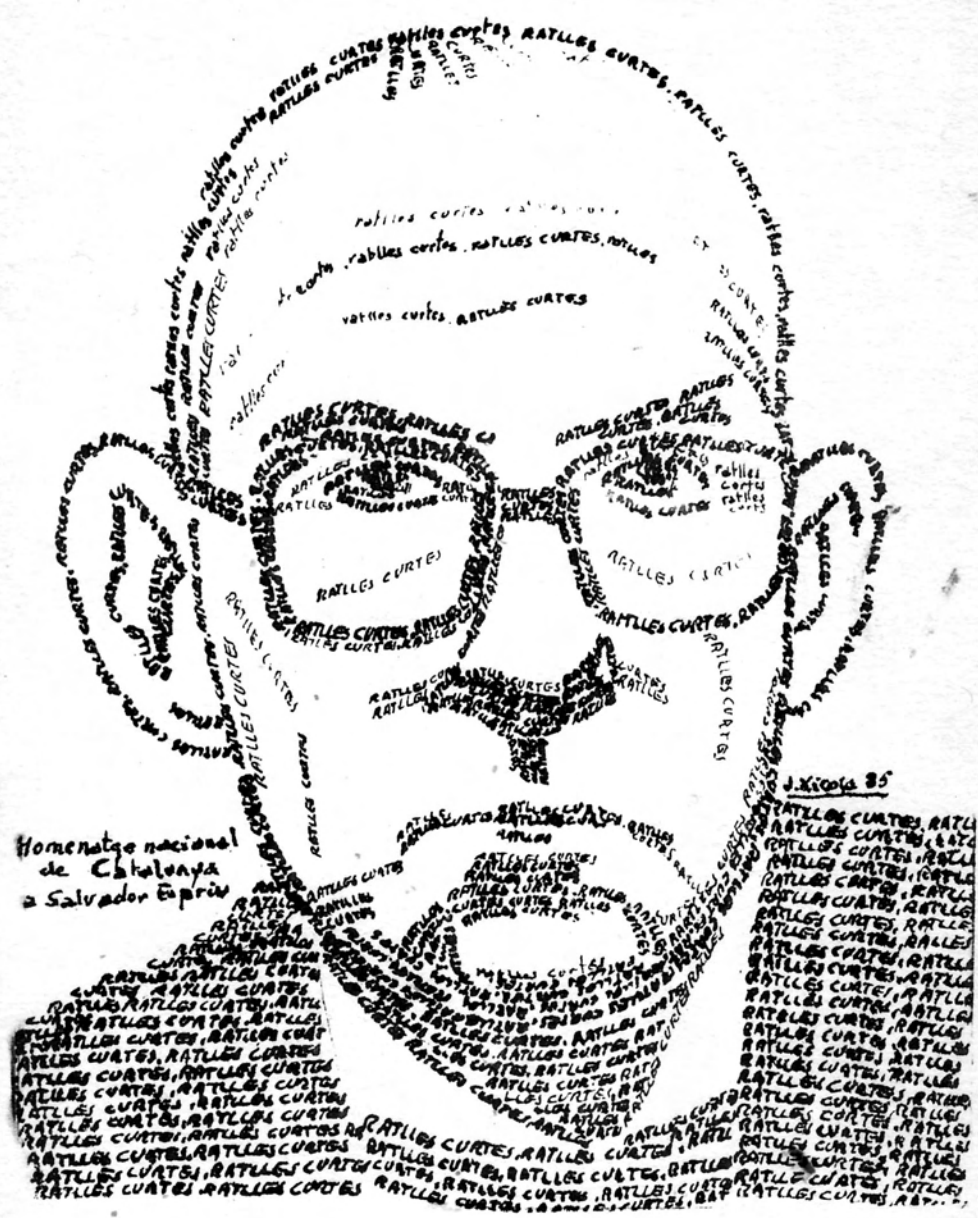
Editorial

La Marieta amb la voluntat de fer un modest homenatge al nostre poeta Salvador Espriu, també ha volgut amb l'edició dels escrits i dibuixos que us presentem, fer-vos un reconeixement d'amics.

Sou tots vosaltres, els que a sovint ens acompanyeu amb les vostres tertúlies o mera presència, els que aneu comprovant i donant sentit al peculiar caire d'aquest local.

Sou Sou La Marieta.

H. Jordi 23 d'abril de 1985.

Homenatge nacional
de Catalunya
a Salvador Espriu

J. Xicota '85

CARAJILLOS DE RECORDS

RESTO EN SOLITUD,
FALSA EM DIRAS

ES CLAR!
UN MUNT DE PERSONES
GUARNEIXEN EL LLOC,

LA REMOR DE LES CONVERSES
M'AFUSELLA LES ORELLES,
PERÒ NO ESCOLTO.

I ELS GOTS?

SEMBLEN DISPOSATS
A INICIAR UNA DESFICADA
PERÒ NO HO FARAN...

UNES MANS INSENSIBLES
ELS ARREPLEGARAN
I ELS POSARAN A L'ESQUERA
TAL COM VINGUIN
SON BUITS!

I HO DIRÀ
SENSE PENSAR QUE AQUELL
BEURATGE NEGROS
EM HULLARME ELS LABIS
M'HA RECORDAT EL SABOR
DE L'OTEDA MEL

PERQUE NO HI HAURÀ
MULTITUD QUE NO EM FABI
SENTIR SOL, NI REMOR
QUE EM DISTREGUI,
SABENT COM SÉ
QUE ETS LLUNY

Joan
Enric
16/3/81

QUAN / mentre

Quan la Tereseta baixava les escales,
vos navegaveu per la Mediterrànea.

Mentre en Rossello' moria allà al Brull,
la metralla omplia els camps de Sepharad.

Quan en Raimon cantava els vostres versos,
tota Lavinia s'omplia d'esperança.

Mentre jo escric aquests mots,
vos desconeixeu a Sineira.

Fin.

A l'Espira.

el teu fruit generà
un nou fruit,
que fou la nostra cina

cina
per una tasca que es pes més
llengua

car es ajudares
a entendreis

gràcies per l'cina
a la que es mantindreu fidels
per sempre més

III III

may 81

A EN SALVADOR EXPRIU

JAS/85

7. A. 85

“a l'endemà del teu repòs”

Arenys, port de mar.

Linera, port de vós.

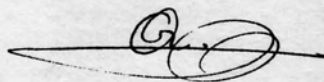
Favines que surten els ports,

Mots que solquen el brau.

Senyals que vós heu deixat

Sepharad,

ha reviscolat!

Nens de cap a la Elita

Expresions d'annunt
pensaments tiues,
sota perruques
tançant cervells.

Intents frustrats
de rombir facits
al plat i al rom.

però... de qui?
(huesor y flau)

Insegurs, tot tremolant
com el que torna
a neixer dins d'un ventre,
arrossegat a l'espai

Marta (la)
—ii

Tot a mitges

Verd, vida, varietats.
bueno, bonito y barato.
sol, sol, silenci; sortim?
di! Caminem, correm ^{sans} parar

Di que cançar!

Tant és, tal està esperant
acariciar el teu cos,
no et ferirà.

Preferir que parlen
racons de poder
nostre de sol i
capr de setmana.

Mareta (la)

A tu et cantabem poeta,
seus saber-ho.
de tu parlabem poeta,
seus saber-ho
per tu ho feiem, poeta,
seus saber-ho
Tu eus portabes poeta,
seus saber-ho
Ara et ploruem poeta,
nomès..... ara ho sabem

NEODORO
2/3/85

Vora la mar la tarda plora ;
el cel, caminant causat ,
esfulla incerteses.

No era encara l' hora trista ,
ni les ombres havien començat
esgarapar clarors porugues .

Vareu baixar fins aquí ;
sol, garines i xaxxa ,
a voltes tramontana i maror .

Eremolava la pell de la platja ,
a mi ...
va esclatar-me el desig .

Amiga de vostre lluent
germana de folies !

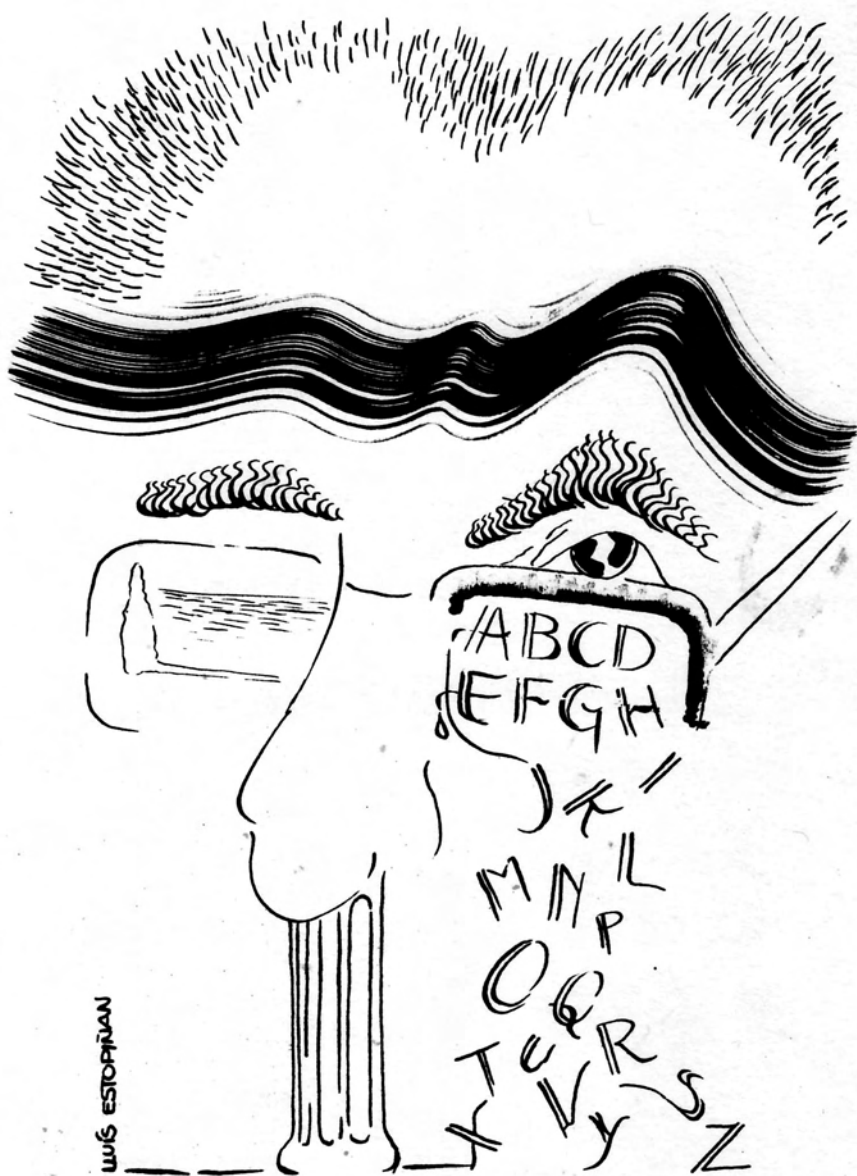
Junts esclatxarem els ritalls del sol
Junts entrarem al somriure tebi de l'escuma
Junts vam ésser els hostes de la foia més plena.

ara, enllà de l'horitzó,
l'oblit desplega sa vela blanca.

Jo, mancat d'amor,
torno els meus ulls a mi,
estimo l'ambient salobre
de la meua solitud
i apreuc a fer poemes
de mort i llunyania.

Mentre

Vora la mar la tarda plaa;
el cel, caminant causat,
esfulla incerteses.

Luis Estopiñán

Í N D E X

Cementiri de S inera
Les cançons d' A riadna
L a i a
Fragments, V ersots, matisos
A ntígona
M rs. D eath
L es O mbres
D r. R ip

Primera història d' E sther
F o r m e S i p a r a v l e s
P e r a l a b o n a g e n t
L es R o q u e s i e l m a r, e l b l a u
E l c a m i n a n t l e l m u r
L a p e l l d e b r a U

Per salvar els mots, ...
... deixeu la ploma! gràcies
Salvador Espriu

Apología del ateísmo

Si Dios no tiene señora
debemos ser hijos de una
gran paja.

Si Dios tiene señora y no
ha pasado por la Iglesia
somos ~~los~~ una prole de
bastardos.

Si Dios tiene señora y pasó
por la Iglesia, habrá que
denunciarlo por abandono de hogar

Si Dios tiene señora y no la
conoce nadie es porque la
esconde del diablo, que es más

sexy.

Pero si Dios no tiene señora y es pecado
matarla, debemos buscaros otro padre.

una eterna aurora, divina,
que parece estar apagada
y brilla tras el manto de la
oscuridad,
la vi pasearse entre almas dormidas.

Dándoles a unas esperanzas,
derramando sobre otras llantos
y regalando a otras un irreversible

dolor.
Era diminuta y eterna,
era grandiosa y fugaz.

Yo tuví una noche mi mano
vacía,
busqué entre mi pecho
la luz del día.

Mas de unprovisto
una pálida mano,
de mi mano se apoderó.

Acaso se llevó seis males,
o acaso fue sugestión.

Acaso viniste a verme, Señor.

Isabel Vázquez

SONETO A MIGUEL

Tu sangre recorrió los corazones,
de los hombres que se sienten hoy poetas,
en lejanos rincones del planeta,
la pureza de tus versos son pasiones.

De naranjos, limoneros, ilusiones,
los campos de Orihuela tu silueta,
la tierra del viento sin veleta,
el barro iluminaba tus razones.

Del pueblo naciste, airoso trovador,
cantando las heridas del arado;
campesino, viviste la labranza.

Tus poemas va cantando el ruiseñor,
con su vuelo, la libertad clamando;
tu vida, fué toda una Esperanza.

e.m.c.

LOS POETAS SON DEL PUEBLO

Fue su infancia unos recuerdos
en un patio de Sevilla,
donde creció el limonero
y floreció su semilla.

Y floreció su semilla,
como creció enamorada
su bella, linda chiguilla;
eterno y vivos amores
en los campos de Castilla.

La mano de la cebolla
a su hijo le escribió,
a partir de aquella carta
que su mujer le mandó.

Que su mujer le mandó,
a la cárcel de Alicante
donde la vida perdió;
su Esperanza hecha verso
a la gloria lo llevó.

Los poetas son del pueblo,
porque del pueblo sabieron
y al pueblo deben volver,
sus poemas y romances
madre yo quiero leer.

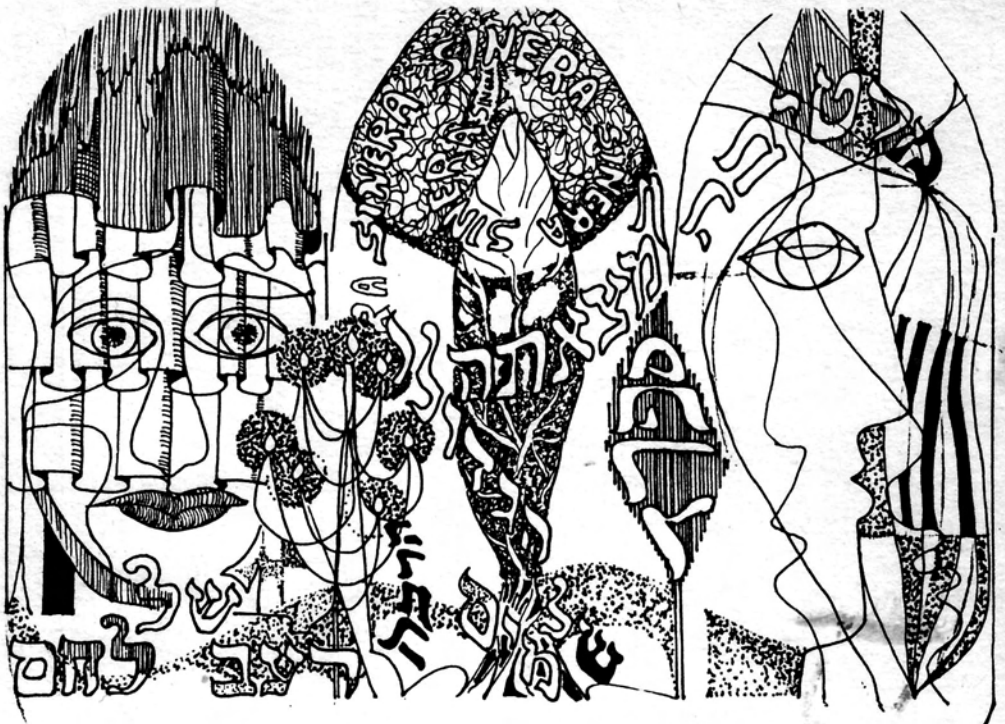
Una poesía pura
de elegancia y sencillez,
el poeta la escribía
en su plena madurez.

En su plena madurez,
su prosa era poesía
como Platero lo fue;
Alma Blanca que quería
ventarze miño en Mosquer.

A la orilla de Viznar
mataron al ruiseñor,
para que no le cantara
a la primavera en flor.

A la primavera en flor,
poesías populares
que su pueblo las cantó,
con el puro de los tiempos
su obra lo inmortalizó.

e m e

LABERINT DE SERPENS
MAI TEN SORTIR
DONARÈS VOLTES I VOLTES
CLOSCA DE CARGOL

10/14

Mary. C.T.